

Σύλβια Κοιλάκου, μέλος της Εργατικής Επιτροπής του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Κοινωνική Συμμαχία

► **Η «πανούκλα» του αστικού συνδικαλισμού δεν μπορεί να μετατραπεί σε «κούκλα» του ταξικού εργατικού κινήματος**

Πολύς λόγος για την «**πανεθνική μέρα δράσης**» και την «**κοινωνική συμμαχία**». Όλοι καταλαβαίνουν, ακόμα και όσοι δεν το ομολογούν, ότι δεν είναι μια από τα ίδια. Η «κοινωνική συμμαχία» και η φιέστα που βάφτισαν «**απεργία**» στοχεύει στην **πλήρη υποταγή** της εργατικής τάξης στη στρατηγική του κεφαλαίου.

Εντάσσεται στο γενικό προσκλητήριο του **ΣΕΒ** προς τις «**ενώσεις των εργαζομένων και των εργοδοτών για να διαμορφώσουν ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο**».

Επιχειρεί να εντάξει τους «**κάτω**» στον εθνικό κορμό ενόψει μιας επικείμενης πολεμικής

εμπλοκής. Αποτελεί πλευρά της προσπάθειας καθολικής παράλυσης των ταξικών δυνάμεων, κίνηση εκδίκησης απέναντι στους απεργούς της **12ης Γενάρη!**

Πώς πρέπει να σταθούν οι δυνάμεις του ταξικού κινήματος απέναντι σε αυτή την πρόκληση;

Το **ΜΕΤΑ**, το **ΠΑΜΕ**, οι δυνάμεις του μ-λ ρεύματος, άλλες αριστερές δυνάμεις, καλούν να πάρουμε την «**απεργία**» στα χέρια μας. Μάλιστα το **ΜΕΤΑ (ΛΑΕ)** έσπευσε πρώτο μετά από τις **ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ** να καλέσει στην «**απεργία**».

Οι δυνάμεις αυτές επωμίζονται **σοβαρές ευθύνες**. Η γραμμή τους είναι αδιέξοδη γιατί διασπά το **περιεχόμενο** από τη **μορφή** του αγώνα και θολώνει τη διαχωριστική γραμμή μεταξύ **ταξικής δράσης** και **υποταγμένου συνδικαλισμού**.

Οι δυνάμεις αυτές συνεχίζουν τον **ακολουθητισμό σε ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ** ακόμα και σε αυτή την αντιδραστική απεργία, που ορίστηκε ως «**εθνική φιέστα**» και που δεν μπορεί λόγω της φύσης της να γίνει **ταξική**. Οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να πάρουν την απεργία στα χέρια τους, γιατί αποφασίστηκε μακριά και ενάντιά τους. Εξάλλου, όσο ο υποταγμένος συνδικαλισμός ορίζει μόνος του το απεργιακό ημερολόγιο, οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να καθορίσουν τις μορφές και το πλαίσιο του αγώνα, την κλιμάκωσή του.

Είναι ενδεικτικό ότι το **ΠΑΜΕ**, σε μια σειρά κλάδους προτίμησε να μην κάνει καμιά αναφορά στην «**πανεθνική μέρα δράσης**» και στην «**κοινωνική συμμαχία**».

Γιατί κατανοεί πως η αποκάλυψη αυτού του αντιδραστικού σχεδίου, έρχεται σε αναντιστοιχία με τα περί «**επιτυχίας της απεργίας**», ενώ δεν μπορεί να απαντήσει στα ερωτήματα των πρωτοπόρων εργατών που δεν θέλουν να παλεύουν κάτω από ξένες σημαίες.

Αυτές τις μέρες ακούμε: «**Είναι ευκαιρία, να δώσουμε στην “απεργία” αντικυβερνητικό περιεχόμενο**». Όμως αυτή η φιέστα, διευκολύνει την κυβέρνηση να συνεχίσει την πολιτική των μνημονίων ακόμα πιο αποφασιστικά.

Λένε: «**Να δώσουμε στην “απεργία” αντιεργοδοτικό περιεχόμενο**». Όμως οι εργοδοτικοί φορείς, τα διαταξικά επιμελητήρια, οι μεγαλοδικηγόροι, μεγαλογιατροί, μια σειρά αντιδραστικοί φορείς, με την ευλογία του ΣΕΒ, μας καλούν να αγωνιστούμε για τα κέρδη τους.

Ας μην κοροϊδευόμαστε: Η «**πανεθνική μέρα δράσης**» δεν είναι απεργία. Η «**πανούκλα**» του αστικού συνδικαλισμού δεν μπορεί να μετατραπεί σε «**κούκλα**» του ταξικού

εργατικού κινήματος.

Το μπλοκ της 12ης Γενάρη, που αμφισβήτησε τις ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και απέδειξε πως μπορούμε χωρίς αυτούς, πρέπει να σηκώσει το γάντι

Το **ΠΑΜΕ** και δυνάμεις του μ-λ ρεύματος, ισχυρίζονται πως τάχα «κάποιοι τώρα κατάλαβαν τον ρόλο των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ», ενώ εκείνοι «τα λέγανε». Υπενθυμίζουμε, ότι ήδη από την **Πρωτομαγιά του 1995** στην συγκέντρωση της **πλατείας Λαυρίου**, δυνάμεις του ανεξάρτητου ταξικού ρεύματος, με την αποφασιστική συμβολή πρωτοπόρων αγωνιστών και του ΝΑΡ, διαχωρίστηκαν από τον υποταγμένο συνδικαλισμό και άνοιξαν τον δρόμο για τις **ανεξάρτητες ταξικές συγκεντρώσεις**. Τότε βέβαια οι δυνάμεις της **ΔΑΣ** –και όχι μόνο– βρίσκονταν στις συγκεντρώσεις της **ΓΣΕΕ**, μαζί με τον **Πρωτόπαπα** και τον **Πολυζωγόπουλο...**

Όσοι χαρακτηρίζουν ως «απεργοσπάστες» όσους στέκονται απέναντι σε αυτή την αντιδραστική «απεργία», βγάζουν λάδι τους **πραγματικούς απεργοσπάστες της 12ης Γενάρη (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ)**, αυτούς που εκφυλίζουν τον απεργιακό αγώνα και αφοπλίζουν την εργατική τάξη από το όπλο της απεργίας.

Ας θυμηθούμε τον **Μάη του 2013**, πριν τις πανελλαδικές, όταν οι καθηγητές ψήφισαν πενήνήμερη απεργία, ήδη **επιστρατευμένοι**, η οποία τελικά πνίγηκε στη συνέλευση προέδρων, παρά την απόφαση της βάσης. Τότε ο **Ν. Σοφιανός** δήλωνε:

«Είμαστε αντίθετοι στην απεργία, δεν πρέπει να χρησιμοποιηθούν οι πανελλαδικές σαν μέσο εκβιασμού της κυβέρνησης»,

εισπράττοντας τα «μπράβο» του αστικού πολιτικού κόσμου. Οι δυνάμεις της **ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ**, μαζί με το **ΜΕΤΑ-ΣΥΝΕΚ** και το **ΠΑΜΕ** ακύρωσαν τότε την απεργία των καθηγητών. Υπονόμευσαν έτσι την ταξική πάλη εξασφαλίζοντας την απαραίτητη σταθερότητα για τη συνέχιση της επίθεσης του κεφαλαίου, εκείνη την περίοδο. Ας αφήσουν λοιπόν κατά μέρος τα περί **απεργοσπασίας**, γιατί «όποιος δε θέλει να ζυμώσει, δέκα μέρες κοσκινίζει».

Τι κάνουμε όμως απέναντι σε αυτό το αντιδραστικό σχέδιο; Για πόσο θα καθορίζει ο εργοδοτικός συνδικαλισμός το αν και πότε θα απεργήσουμε; Ως πότε θα εκφυλίζουν τους

αγώνες; Πώς οι λέξεις **απεργία-συνδικαλισμός-σωματείο** θα ξαναβρούν το πραγματικό τους περιεχόμενο;

Πώς απέναντι στην **Κοινωνική Συμμαχία τους** θα συγκροτήσουμε το δικό μας μέτωπο των εργαζόμενων, των ανέργων, των φτωχών αυτοαπασχολούμενων; Τα ερωτήματα αυτά βασανίζουν τους πρωτοπόρους αγωνιστές.

Οι ταξικές δυνάμεις δεν πρέπει να υποταχθούν στο δυσμενή συσχετισμό. Με την πεποίθηση ότι τα αντεργατικά μέτρα μπορούν να καταρρεύσουν, πρέπει να συγκροτήσουν το δικό τους ανεξάρτητο μαχητικό ανταγωνιστικό σχέδιο (από κυβέρνηση, κεφάλαιο, ΓΣΕΕ και ΣΙΑ), για την αναμέτρηση με την κυβέρνηση και το κεφάλαιο, ενόψει της 4ης αξιολόγησης και της ψήφισης των 88 προαπαιτούμενων.

Το **μπλοκ της 12 Γενάρη**, που αμφισβήτησε τις ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και απέδειξε πως μπορούμε χωρίς αυτούς, πρέπει να **σηκώσει το γάντι** και να δώσει αυτοπεποίθηση στους εργαζόμενους. Να προχωρήσει σε **απεργία «από τα κάτω»** με ορίζοντα το γιούρογκρουπ της **21ης Ιούνη**. Να συγκροτήσει το δικό του κέντρο αγώνα και να ακυρώσει την προσπάθεια της κυβέρνησης να περάσει το παραμύθι του τέλους των μνημονίων και της επιστροφής στην ομαλότητα.

Στις **21 Μάη**, [έξω από το Μέγαρο Μουσικής](#), όπου η ΓΣΕΕ «*τίμησε*» τα 100 χρόνια από την ίδρυσή της, συναντήθηκαν **δύο κόσμοι**.

Ο δικός τους κόσμος, είχε **ΜΑΤ** να φυλάνε τους γκλαμουράτους «εργατοπατέρες» που γιόρταζαν αγκαλιά με κυβερνητικούς παράγοντες και επιχειρηματίες.

Ο δικός μας κόσμος είναι ο τραυματισμένος ναυτεργάτης από χτύπημα ΜΑΤατζή, οι διαδηλωτές των πρωτοβάθμιων σωματείων, νεολαίοι της ανεργίας και της επισφάλειας.

Ο σάπιος κόσμος τους δεν θα γίνει ποτέ ο δικός μας! Στις 30 Μάη έχουμε έναν πολύ σοβαρό λόγο για να χάσουμε το μεροκάματο. Για να βρεθούμε μαζικά στο δρόμο και να στείλουμε μήνυμα παντού: **Φτάνει πια! Τους χαλάμε τη φιέστα. Άλλο δρόμο έχουμε ανάγκη.**

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 26.5.2018